

tænkning aabnede han af sig selv og traadte ind i den dybe, lavloftede Dagligstue, hvis aarhundredgamle Udstyr allerede hin Aften havde vakt hans Opmærksomhed. Stuen var tom. Heller ikke fra Naborummene hørtes nogen Lyd uden tunge Perpendikelslag af et Ur inde i Sideværelset, hvor den unge Pige havde ligget syg. Han begyndte at blive raadvild. Han gav sig til at banke paa forskellige Døre, der førte ind til den øvrige Del af Lejligheden. Men intet Sted fik han Svar. Huset var som forladt.

Et Øjeblik blev han staaende i Tanker midt paa Gulvet og lod sit Blik glide rundt i Stuen. Han genkendte det svære Egebord og Bænken under de smaa, mangerudede Vinduer, Væggenes grønmalede Paneler, der foran den ene Bordende var udskaaret som til et Slags Højsæde, den fir-kantede Bilæggerovn med de tynde, snoede Ben, det mørke, sandbestrøede Lergulv, Spinderokken og det blaastribede Alkove-Forhæng i Stuens ene Hjørne. Paa en Hylde oppe under Loftet stod en Række solblanke Tintallerkener, og paa Væggen over en gammel Armstol ved Kakkellovnen hang som Prydelse et Halmkors, en „Majkost“ og to indrammede Navneduge med Aarstallet 1798. Alt røbede en nøjeregnende Sans for Orden og Ren-